

Publikacja wniosku o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu, która nie jest zmianą nieznaczną, zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2021/C 392/07)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku w sprawie zmian zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾ w terminie trzech miesięcy od daty niniejszej publikacji.

WNIOSEK O ZATWIERDZENIE ZMIANY SPECYFIKACJI PRODUKTU BĘDĄCEGO GWARANTOWANĄ TRADYCYJNĄ SPECJALNOŚCIĄ, JEŻELI ZMIANA NIE JEST NIEZNACZNA

Wniosek o zatwierdzenie zmiany zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012

„SCHAF-HEUMILCH”/„SHEEP’S HAYMILK”/„LATTE FIENO DI PECORA”/„LAIT DE FOIN DE BREBIS”/„LECHE DE HENO DE OVEJA”

Nr UE: TSG-AT-2289-AM01 – 25 lutego 2021

1. Grupa składająca wniosek i mająca uzasadniony interes

Nazwa grupy: ARGE Heumilch Österreich
Adres: Grabenweg 68
A-6020 Innsbruck
AUSTRIA
Tel.: 0043 (0) 512 345245
E-mail: office@heumilch.at

Oświadczenie w sprawie uzasadnionego interesu grupy:

Wniosek o zatwierdzenie zmiany składa grupa producentów, która złożyła wniosek o rejestrację nazwy „Schaf-Heumilch”.

Podanie oznaczenia „Schaf-Heumilch” w językach krajów, w których żywa jest tradycja produkcji tego rodzaju mleka, stanowi zobowiązanie do stosowania tradycyjnej metody produkcji oraz do działania na rzecz gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Przyczynia się to do wzmocnienia chronionego oznaczenia „Schaf-Heumilch”, co przynosi również korzyści grupie składającej wniosek.

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Austria

3. Punkt w specyfikacji produktu, którego dotyczą zmiany

- Nazwa produktu
- Opis produktu
- Metoda produkcji
- Inne [określić]

4. Rodzaj zmian

- Zmiana specyfikacji zarejestrowanego produktu będącego GTS niekwalifikująca się jako nieznaczną zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit czwarty rozporządzenia (UE) nr 1151/2012

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

5. Zmiany

5.1. Dodanie słoweńskiego określenia dla mleka „Schaf-Heumilch”:

W pkt 1. „Nazwy, które mają być zarejestrowane” dodano słoweńskie określenie dla mleka „Schaf-Heumilch”, wraz ze wskazaniem danego języka (de, en, it, fr, es, sl):

„Schaf-Heumilch” (de) / „Sheep’s Haymilk” (en) / „Latte fieno di pecora” (it) / „Lait de foin de brebis” (fr) / „Leche de heno de oveja” (es) / „Ovčje seneno mleko” (sl)

Uzasadnienie: Ponieważ mleko „Schaf-Heumilch” produkuje się w Słowenii zgodnie z tradycyjną metodą produkcji określoną w specyfikacji produktu, ochroną należy również objąć nazwę słoweńską. Wskazanie odpowiednich języków precyzuje, w jakich językach oznaczenie jest chronione jako GTS.

5.2. Włączenie ziemniaków do wykazu niedozwolonych pasz

W pkt 4.2. „Opis metody wytwarzania produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1, obowiązkowo stosowanej przez producenta”, w piątym tiret punktu „Pasz niedozwolone” dodano słowo „ziemniakami”.

Zamiast „– Niedozwolone jest karmienie odpadami z ogrodnictwa i sadownictwa i mocznikiem” piąte tiret punktu „Pasz niedozwolone” otrzymuje brzmienie:

„– Niedozwolone jest karmienie odpadami z ogrodnictwa i sadownictwa, ziemniakami i mocznikiem.”

Uzasadnienie: Ziemniaki nigdy nie były powszechnie stosowane – ani dozwolone – jako pasza w produkcji mleka „Schaf-Heumilch”. Fakt, że nie zostały one konkretnie wymienione w specyfikacji produktu, wynikał jedynie z przeoczenia po stronie autora, które wymaga obecnie korekty.

SPECYFIKACJA PRODUKTU BĘDĄCEGO GWARANTOWANĄ TRADYCYJNĄ SPECJALNOŚCIĄ

„SCHAF-HEUMILCH”/„SHEEP’S HAYMILK”/„LATTE FIEÑO DI PECORA”/„LAIT DE FOIN DE BREBIS”/„LECHE DE HENO DE OVEJA”/„OVČJE SENENO MLEKO”

Nr UE: TSG-AT-2289-AM01 – 25 lutego 2021

„Austria”

1. Nazwa lub nazwy

„Schaf-Heumilch” / „Sheep’s Haymilk” / „Latte fieno di pecora” / „Lait de foin de brebis” / „Leche de heno de oveja” / „Ovčje seneno mleko”

2. Rodzaj produktu

Klasa 1.4. Inne produkty pochodzenia zwierzęcego (jaja, miód, różne produkty mleczne z wyjątkiem masła itp.)

3. Podstawy do rejestracji

3.1. Czy produkt:

- jest wynikiem sposobu produkcji lub przetwarzania odpowiadającego tradycyjnej praktyce w odniesieniu do tego produktu lub środka spożywczego, lub jego skład odpowiada takiej praktyce;
- jest wytwarzany z tradycyjnie stosowanych surowców lub składników.

Produkcja mleka w oparciu o karmienie sianem jest najbardziej naturalną formą wytwarzania mleka. Mleko pochodzi od zwierząt z tradycyjnej zrównoważonej gospodarki mleczarskiej. Najważniejsza różnica między zwykłym mlekiem a „mlekiem siennym” i tradycyjny charakter tego ostatniego polegają na tym, że w przypadku produkcji mleka w oparciu o karmienie sianem, tak jak w pierwotnej produkcji mleka, zwierzętom nie podaje się pasz kiszonych. Uprzemysłowanie rolnictwa od lat 60. XX w. doprowadziło dzięki mechanizacji do coraz powszechniejszej produkcji kiszonek (pasz kiszonych), co ograniczyło gospodarkę opartą na wykorzystaniu siana. Ponadto w świetle regulacji obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania. Karmienie odbywa się odpowiednio do pór roku: w okresie dostępności zielonki zwierzęta otrzymują świeżą trawę i liście, a także siano i dozwolone pasze, wymienione w pkt 4.2, zaś w okresie zimowym siano i dozwolone pasze, o których mowa w pkt 4.2.

3.2. Czy nazwa:

- jest tradycyjnie stosowana w odniesieniu do konkretnego produktu;
- określa tradycyjny lub specyficzny charakter produktu.

Owce są jednymi z najstarszych udomowionych zwierząt na świecie. Już we wczesnej epoce kamienia owce dostarczały ludziom mięsa, mleka, skór i wełny. Hodowlę owiec najprawdopodobniej zapoczątkowano na stepach Azji Południowo-Zachodniej i dotarła ona do Europy przez Persję i Bałkany. Regiony alpejskie z dawien dawna stwarzają odpowiednie warunki do hodowli owiec. Specjalna forma intensywnej produkcji zwierzęcej, nazywana „Schwaigen”, jest powszechnie stosowana w Tyrolu od połowy XII w. Słowo „Schwaig” pochodzi ze średniowysokoniemieckiego i oznacza specjalną formę osiedla, a przede wszystkim sposób prowadzenia gospodarstwa w regionie alpejskim. „Schwaighöfe” były często tworzone przez właścicieli gruntów jako miejsca stałego zamieszkania i służyły jako miejsca chowu bydła i owiec. W Tyrolu ich istnienie datuje się od XII w. Później terminem „Schwaige” czasami określano górskie pastwiska uprawiane wyłącznie w miesiącach letnich. Alpejskich producentów mleka również nazywa się „Schwaiger” lub „Schwaigerin”. Do schyłku XIV w. tyrolskie gospodarstwa „Schwaighöfe” zajmowały się głównie hodowlą owiec. Hodowla owiec na przestronnych łąkach alpejskich jest zatem w Tyrolu tradycją sięgającą setek lat.

Jednak od XIV do XIX w. hodowla owiec w Austrii znacznie traciła na popularności i stopniowo zastępowana ją hodowla świń. Obecnie produkcja mleka owczego i baraniny ponownie zyskuje na znaczeniu.

4. Opis

4.1. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1, w tym jego najważniejszych cech fizycznych, chemicznych, mikrobiologicznych lub organoleptycznych, świadczących o jego szczególnym charakterze (art. 7 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia)

Mleko owcze zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

4.2. Opis metody wytwarzania produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1, obowiązkowo stosowanej przez producenta, w tym, w stosownych przypadkach, charakteru i właściwości używanych surowców lub składników oraz metody przygotowywania produktu (art. 7 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia)

Mleko „Schaf-Heumilch” jest wytwarzane w tradycyjnych warunkach produkcji zgodnie z przepisami „Heumilchregulativ” (wytycznych dotyczących „mleka siennego”). Jego główną cechą jest to, że w jego produkcji zakazane jest stosowanie pasz kiszonych oraz wykorzystywanie zwierząt i pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

„Heumilchregulativ”

Mleko „Schaf-Heumilch” to mleko owcze produkowane przez wytwórców mleka, którzy zobowiązali się do przestrzegania niżej wymienionych kryteriów. Obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

Całe gospodarstwo hodowlane należy prowadzić według tych zasad produkcji „mleka siennego”.

Pasze dozwolone

- Pasze składają się zasadniczo ze świeżej trawy, roślin strączkowych i liści w okresie dostępności pasz zielonych oraz siana w okresie zimowym.
- Do uzupełniających pasz objętościowych zaliczają się i są dozwolone: zielony rzepak, zielona kukurydza, zielone żyto i buraki pastewne, a także pelety z siana, lucerny i kukurydzy.
- Udział pasz objętościowych w rocznej racji paszy musi wynosić co najmniej 75 % masy suchej.
- Dozwolone są również następujące zboża: pszenica, jęczmień, owies, pszenżyto, żyto i kukurydza w formie konwencjonalnej dostępnej na rynku oraz w postaci mieszanek z substancjami mineralnymi, jak np. otręby, pelety.
- W paszach można stosować również: bobik, groch polny, owoce oleiste oraz śrutę poekstrakcyjną i makuchy.

Pasze niedozwolone

- Niedozwolone jest karmienie kiszonką (paszami kiszonymi), mokrym sianem i sianokiszonką.
- Niedozwolone jest karmienie produktami ubocznymi z browarów, gorzelni, tłoczni moszczu oraz produktami ubocznymi przemysłu spożywczego, jak np. wilgotnym młótem browarnianym czy wysłódkami mokrymi. Wyjątek stanowią wysłódki suszone i melasa jako produkt uboczny produkcji cukru oraz pasze białkowe z przetwarzania zboża w postaci suchej.
- Niedozwolone jest podawanie krowom dojnym pasz w postaci zmiękczonej.
- Niedozwolone jest podawanie pasz pochodzenia zwierzęcego – wyjątek stanowią młode zwierzęta, którym można podawać mleko i serwatkę.
- Niedozwolone jest karmienie odpadami z ogrodnictwa i sadownictwa, ziemniakami i mocznikiem.

Zasady dotyczące nawożenia

- Na wszelkich użytkach rolnych eksploatowanych przez gospodarstwo hodowlane zabronione jest stosowanie jako nawozu osadów ściekowych, produktów z tych osadów oraz kompostu z komunalnych zakładów przetwarzania odpadów z wyjątkiem kompostu z odpadów zielonych (kompostowana mieszanina resztek roślinnych).
- Konieczne jest zachowanie przez gospodarstwa hodowlane co najmniej trzech tygodni okresu przejściowego między wywiezieniem nawozu naturalnego na swoje areale paszowe a wykorzystaniem ich do wypasu.

Zastosowanie chemicznych substancji pomocniczych

- Na wszystkich arealach gospodarstwa hodowlanego dostarczających zielonki możliwe jest tylko selektywne stosowanie syntetycznych substancji chemicznych ochrony roślin pod profesjonalnym kierownictwem agronoma i punktowe zwalczanie szkodników.
- Zastosowanie dopuszczonych środków do oprysku w celu zwalczania much w owczarniach jest dozwolone tylko podczas nieobecności owiec karmiących.

Zakazy w odniesieniu do dostaw:

- Nie można dostarczać mleka jako mleko „Schaf-Heumilch” w ciągu pierwszych dziesięciu dni po wykocie.
- W przypadku pobierania mleka od owiec, które były uprzednio karmione kiszonką (paszą kiszoną), należy zachować okres przejściowy wynoszący co najmniej 14 dni.
- Jeżeli chodzi o zwierzęta wypędzane na pastwiska górskie/hale, które to zwierzęta podczas pobytu w zagrodzie były karmione kiszonką (paszą kiszoną), należy albo przestawić je na 14 dni przed wypędem na pastwisko/halę na karmę bezkiszonkową, albo też ich mleko może być zaklasyfikowane jako mleko „Schaf-Heumilch” dopiero po 14 dniach ich pobytu na pastwisku/hali (należącej do dostawcy mleka „Schaf-Heumilch”). Na pastwisku górskim/hali produkcja kiszonki i jej podawanie zwierzętom są niedozwolone.

Zakaz stosowania genetycznie zmodyfikowanej żywności i pasz

- W celu zachowania tradycyjnych metod produkcji mleka „Schaf-Heumilch” obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

Pozostałe przepisy:

- Produkcja i przechowywanie kiszonki (pasz kiszonych) w gospodarstwie hodowlanym są niedozwolone.
- Niedozwolone są produkcja i przechowywanie w gospodarstwie hodowlanym jakiegokolwiek rodzaju bel owiniętych w folię.
- Niedozwolona jest produkcja w gospodarstwie hodowlanym mokrego siana i sianokiszonki.

4.3. Opis najważniejszych elementów decydujących o tradycyjnym charakterze produktu (art. 7 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia)

Tradycyjny charakter „mleka siennego” polega na tym, że w przypadku produkcji mleka w oparciu o karmienie sianem, tak jak w pierwotnej produkcji mleka, zwierzętom nie podaje się pasz kiszonych. Uprzemysłowienie rolnictwa od lat 60. XX w. doprowadziło dzięki mechanizacji do coraz powszechniejszej produkcji kiszonek (pasz kiszonych), co ograniczyło gospodarkę opartą na wykorzystaniu siana.

Hodowla zwierząt gospodarskich opierała się z jednej strony na wypasaniu na pastwiskach, a z drugiej na produkcji zielonki i siana na łąkach. Według źródeł pisanych zbiór siana – lub siana i paszy zielonej – co najmniej dwa razy w roku (*fenum primum et secundum*) był powszechną praktyką w Tyrolu od XIII w. (Stolz, O., *Rechtsgeschichte des Bauernstandes und der Landwirtschaft in Tirol und Vorarlberg* [Historia regulacji dotyczących rolników i rolnictwa w Tyrolu i Vorarlberg], 1949.)

Rejestr gruntów arcybiskupstwa Salzburg zawiera bardzo szczegółowe informacje o pogłowie zwierząt gospodarskich w osadach „Schwaig” i we wszystkich innych majątkach, które należały do tego arcybiskupstwa w 1607 r. w Zillertal. Na końcu każdego drobiazgowego opisu poszczególnych majątków umieszczono następującą wzmiankę: „zimą trzyma tyle a tyle koni, sztuk bydła, owiec lub kóz”. Rolnicy alpejscy trzymali mniej zwierząt gospodarskich zimą niż latem, kiedy można było korzystać z pastwisk. Nie ma wątpliwości, że mieszkańcy osad „Schwaig” bardzo intensywnie prowadzili wypas na pobliskich pastwiskach i był on podstawowym źródłem paszy dla zwierząt gospodarskich. Istnieją dokumenty pochodzące nawet z dawniejszych czasów, a mianowicie z XIII i XIV w., świadczące o tym, że gospodarstwa „Schwaighof” składały się z łąk i pól oraz z alpejskich pastwisk i hal. Oznacza to, że z dawien dawna w gospodarstwach „Schwaighof” produkowano siano i zielonkę. W pewnej odległości od gospodarstw rozciągają się pasma górskie, które również należą do osad „Schwaig”. Pasma te składały się i składają z pastwisk, na które wypędzane są zwierzęta gospodarskie na kilkutygodniowy wypas wiosną i jesienią, a przez pozostałą część roku tereny te służą do produkcji siana. Te łąki górskie lub wysokogórskie są typowe dla Alp. Łąki te kosi się tylko raz do roku, a na niektórych obszarach nawet co 2–4 lata. Ilość zbieranego z nich siana jest mała, ale jest ono bardzo aromatyczne i pożywne. (Stolz, O., *Die Schwaighöfe in Tirol* [Gospodarstwa typu „Schwaighof” w Tyrolu], 1930.)

Do przechowywania siana potrzebna jest stodoła. Zapasy siana trzeba przechowywać do wiosny, ponieważ często opady śniegu zdarzają się już po wypędzeniu zwierząt na pastwiska alpejskie. (Trientl, A., *Die Landwirtschaft in den Gebirgsländern* [Rolnictwo w krajach górskich], 1892.).
